

Sygn. akt VI Ka 47/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Witkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej J. U. Z.

po rozpoznaniu w dniu 30.04.2019 r.

sprawy P. S. ur. (...) w J.

s. M. i W. z domu G.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 4 października 2018 r. sygn. akt II K 862/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. S.;

II. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 47/19

UZASADNIENIE

P. S. oskarżony został o to że:

w dniu 15 kwietnia 2018 r. w S. woj. (...) na ul. (...) na drodze publicznej, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny marki N. o nr rej. (...) znajdując się pod wpływem substancji psychotropowej grupy I-P w postaci delta 9- THC w stężeniu wynoszącym 2,65 ng/ml krwi i jego metabolitu tj. karboksy - THC w stężeniu wynoszącym 25,2 ng/ml krwi, które to oddziałują na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 promila;

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 4.10.2018 r. w sprawie II K 862/18:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu (...) świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 15 kwietnia 2018 r. do 4 października 2018 r.

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zaliczył okres zatrzymania od dnia 15 kwietnia 2018 r. godz. 22.40 do dnia 16 kwietnia 2018 r. godz. 00.40;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.219,90 zł., w tym na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 200 złotych opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a to bezzasadne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż stwierdzone u oskarżonego stężenie substancji psychotropowej delta 9 THC wynoszące 2,65 ng/ml krwi i jego metabolitu tj. karboksy - THC w stężeniu wynoszącym 25,2 ng/ml krwi oddziaływały na ośrodkowy układ nerwowy oskarżonego jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 promila, podczas gdy w aktualnym stanie prawnym wobec braku zdefiniowania stanu „pod wpływem środka odurzającego” oraz stanu „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu” którym posługuje się art. 87 § 1 k.w.- ustalenia w zakresie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. odnosić należy nie do przyjętej wartości stężenia środka odurzającego a każdorazowo wymagają one wykazania realnego wpływu tego środka na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu, zaś zgromadzony w sprawie materiał dowodowy do poczynania takich ustaleń nie dawał podstaw,

II. art. 4 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z opinii sądowo – lekarskiej z dnia 6 września 2018 r. i przyjęcia że pozostaje on jasny, pełny i wyczerpujący w sytuacji gdy:

- wskazana przez biegłego stała granica dla rozróżnienia „stanu po użyciu” od „stanu pod wpływem” środka odurzającego jako stanowiąca wartość 2,5 ng/ml nie znajduje żadnego oparcia ani w obowiązującym stanie prawnym ani powszechnie dostępnych źródłach literatury w tym przedmiocie, zaś wnioskowanie biegłego w tym zakresie stoi nadto w rażącej sprzeczności z wnioskami przedstawionymi przez biegłego w sprawozdaniu z badania toksykologicznego z dnia 9 maja 2018 r.

- ustalenia biegłego iż w przypadku oskarżonego nie doszło do atypowego neutralizowania zażytego środka psychotropowego stoją w rażącej sprzeczności z opisem procesu utrzymywania się tego rodzaju substancji w przedstawionym w sprawozdaniu z badania toksykologicznego z dnia 9 maja 2018 r. w świetle którego spadek stężenia do wartości poniżej 1 ng/ml nastąpić powinien od 3-6 godzin po spożyciu (w przypadku oskarżonego ok. godziny 13=16);

III. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a to niezasadne przyjęcie przez Sąd I instancji w świetle zgromadzonego materiału dowodowego iż oskarżony w momencie popełnienia czynu uświadamiał sobie oddziaływanie zażytych substancji podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich ustalonych w sprawie okoliczności i przeprowadzonych dowodów skutkować winna przyjęciem iż oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu co do stanu swojej trzeźwości, co powinno prowadzić do ustalenia, że oskarżony nie ponosi winy;

IV. rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w sytuacji gdy zarówno stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, okoliczności popełnienia przestępstwa, postawa oskarżonego oraz jego właściwości i warunki osobiste przemawiają za warunkowym umorzeniem postępowania karnego.

Skarżący stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego oraz alternatywnie – na wypadek nie podzielenia zarzutów co do winy – o zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania i określenie okresu próby w wymiarze 1 roku, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 1.000 zł. oraz nieorzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący nie kwestionował ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, z wyjątkiem ustalenia że oskarżony P. S. świadomie prowadził samochód pod wpływem środka odurzającego. Na powyższej kwestii – kluczowej dla przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonego - należało więc skupić się uznając stan faktyczny w pozostałym zakresie za bezsporny.

Ferując zaskarżony wyrok Sąd I instancji dysponował sprawozdaniem z badania toksykologicznego wykonanym w (...) Uniwersytetu Medycznego w P. (k. k.23 – 24) i opinią sądowo – lekarską biegłego lekarza medycyny sądowej M. B. (k.71 -72). Sąd Okręgowy nie podziela zapatrywania skarżącego że opinie te są niejasne , niespójne, niepełne, przeciwnie dowody te mają wszystkie cechy dowodów wiarygodnych. Zgodnie z przeprowadzonym badaniem toksykologicznym w próbce krwi pobranej od oskarżonego po zatrzymaniu go gdy prowadził samochód ujawniono substancję psychotropową w postaci delta 9- THC w stężeniu wynoszącym 2,65 ng/ml we krwi i jego metabolitu tj. karboksy - THC w stężeniu wynoszącym 25,2 ng/ml we krwi. Biegły M. B. w ramach swoich kompetencji stwierdził w opinii, że zawartość 2,65 ng/ml delta 9- THC we krwi upośledza psychofizyczne funkcje organizmu ludzkiego porównywalnie do obecności alkoholu w organizmie w taki sposób jak określane jest to kodeksowo jako „stan pod wpływem środka odurzającego” w rozumieniu art. 178a § 1 k.k. Według biegłego granicą do rozróżnienia „stanu po użyciu” od „stanu pod wpływem” dla THC jest wartość 2,5 ng/ml, co kontestuje w apelacji skarżący stwierdzając, że to rozgraniczenie nie znajduje oparcia w obowiązującym stanie prawnym. Faktem jest że rozróżnienie powyższych stanów nie jest uregulowane ustawowo , pozostawione jest doktrynie i orzecznictwu niemniej stanowisko biegłego w tym przedmiocie jest dla Sądu Okręgowego przekonywujące i bynajmniej nie pozostaje w sprzeczności z wcześniejszym sprawozdaniem z badania toksykologicznego gdzie podkreślono, że „stwierdzenie obecności THC w wysokim stężeniu zgodnie z danymi piśmiennictwa wskazuje na możliwe oddziaływanie na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 promila, jakie zachodziło u P. S. podczas badania próbki krwi” (k. 24). Co ponadto istotne, biegły M. B. jednoznacznie wskazał, że stwierdzenie w pobranej od oskarżonego próbce nieaktywnego metabolitu powyższej substancji oznacza że oskarżony używał konopi indyjskich w sposób czynny, nie był jedynie palaczem biernym. Dodać należy, że z opinii biegłego wynika także, że skoro o godzinie 00.07 16.04.2018 r. kiedy pobrano krew stwierdzono stężenie substancji aktywnej marihuany w wysokości 2,65 ng/ml a oskarżony miał palić tą substancję 15.04.2018 r. o godz.10.00, to o godz. 21.35 kiedy został zatrzymany przez patrol policji do kontroli drogowej w jego krwi musiało znajdować się znacznie wyższe stężenie tej substancji odurzającej niż podczas badania (k. 72). Zupełnie nieprzekonywująca, wręcz gołosłowna jest w tej sytuacji argumentacja skarżącego jakoby oskarżony miał pozostawać w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu co do stanu swojej trzeźwości. Biegły odniósł się również do przebytej przez oskarżonego choroby, w szczególności ostrej białaczki limfoblastycznej z przeszczepem szpiku kostnego, co miało miejsce w latach 2009 – 2011. Jednoznacznie stwierdził, że dokumentacja lekarska nie daje podstaw do stwierdzenia że przebyte schorzenie mogło mieć wpływ na oddziaływanie THC na ośrodkowy układ nerwowy oskarżonego. Skarżący obrońca nie bez racji podkreśla w apelacji że wartość stężenia środka odurzającego w organizmie oskarżonego powinna być oceniana także przez pryzmat realnego wpływu tego środka na jego zachowanie jako kierującego pojazdem. Świadkowie – policjanci którzy zatrzymali samochód oskarżonego K. S. i Ł. M. zgodnie jednak zeznawali że oskarżony po zatrzymaniu był „wyraźnie poddenerwowany” i było to jednym z powodów dla których zdecydowali o poddaniu go badaniu na zawartość środków odurzających w organizmie (k.16, k.20). Zażyta wcześniej marihuana miała więc wyraźny wpływ na zachowanie się oskarżonego zbliżone do zachowania osoby znajdującej się pod wpływem alkoholu. W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie powyższe okoliczności powodują , że sprawstwo i wina oskarżonego w niniejszej sprawie nie budzą wątpliwości i zarzuty apelacji w tym zakresie są niezasadne.

Zarzut skarżącego dotyczący rażącej niewspółmierności kary połączony z wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania okazał się niezasadny głównie z powodu sposobu i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, co jest jednym z kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 115 § 2 k.k. Z akt sprawy wynika, że oskarżony poruszał się samochodem z nadmierną prędkością jedną z ulic w S. ok. godz. 21.35, a więc kiedy – mając na uwadze że zdarzenie miało miejsce w kwietniu – zapadł już zmrok. Podwyższa to stopień społecznej szkodliwości czynu, gdyż wprawdzie o tej porze ruch drogowy jest mniejszy niż w ciągu dnia, jednakże pogarsza się widoczność. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że pomimo choroby oskarżony od 2013 r. do 2016 r. był 14 razy karany za wykroczenia drogowe (k. 30), zaś w lutym 2018 r. zapadł przeciwko niemu prawomocny wyrok sądu – wprawdzie nie skazujący lecz warunkowo umarzający postępowanie – o przestępstwo z art. 180 a k.k. (k. 31, k. 36). Pomimo skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania oskarżony dwa miesiące później tj. w kwietniu 2018 r. oskarżony popełnił kolejne przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Powyższe okoliczności przemawiają przeciwko warunkowemu umorzeniu postępowania wobec oskarżonego po raz kolejny.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. S..

Z akt sprawy wynika, że oskarżony jest osobą niepracującą, utrzymuje się z renty zdrowotnej, obciążony jest przy tym obowiązkiem alimentacyjnym (k. 42). Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.